

Arrest

nr. 198 859 van 29 januari 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ethiopische nationaliteit te zijn, op 4 oktober 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 augustus 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 november 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 december 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat A. LOOBUYCK en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Ethiopische nationaliteit te bezitten. U bent Somali van etnische origine. U bent afkomstig uit de stad Jigjiga in de provincie FanFan.

U liep acht jaar lang school op het Wilwaal lyceum in Jigjiga. Op school leerde u H. kennen en u startte een relatie met haar. M., een vriend van u die een huis had in Jigjiga, moest een aantal dagen de stad uit en gaf u de sleutel van zijn huis. Op 1 oktober 2014 ging u er heen met H. en had u er gemeenschap met haar. Op 29 november 2014 werd u gebeld door de vader van H.. U wist vooraf niet dat de vader van H. H.M. heet en aan het hoofd staat van de Liyu politie.

Hij vertelde u dat u zijn dochter zwanger gemaakt had en dreigde ermee u te doden. U lichtte uw ouders in over uw problemen. Uw vader reageerde aanvankelijk heel kwaad. Drie dagen nadat u hem op de hoogte gebracht had, belde uw vader de vader van H. op met het doel een oplossing te vinden voor uw problemen en een huwelijk tussen u en H. voor te stellen. Die laatste zei echter dat van een huwelijk geen sprake kon zijn en dat hij u zou vermoorden.

Op 1 of 2 december kwamen zes politieagenten naar uw huis. Uw moeder lichtte u hierover telefonisch in en zei dat de zes mannen op zoek waren naar u.

Op 20 december werd u opgebeld door een vriendin van H., S.. Ze vertelde u dat H. verplicht werd om abortus te plegen en dat haar telefoon was afgenomen. Op haar telefoon stond een foto van u. S. zei ook dat u gezocht werd en dat uw leven in gevaar was. U besloot onder te duiken bij uw vriend A.A.A. in de zevende wijk van Jigjiga. U bleef daar tot u op 28 januari de stad verliet. In de periode waarin u ondergedoken leefde bij A.A.A. kwamen de politiemannen een dertigtal keer langs uw huis.

U heeft Ethiopië vanuit Jigjiga verlaten op 28 januari 2015. U bent België binnengekomen op 5 juli 2015 en vroeg één dag later asiel aan.

Toen u het laatst contact had met uw familie in maart 2016, vertelden ze u dat ze zouden verhuizen naar de stad Wajaale op de grens met Somaliland, omdat ze geen rust vonden in Jigjiga en militairen herhaaldelijk langs het huis kwamen op zoek naar u.

U legt geen documenten voor ter staving van uw asielaanvraag.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier moet worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken en evenmin om zwaarwegende gronden aannemelijk te maken dat u een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet.

Vooreerst dient te worden gewezen op de tegenstrijdigheid tussen uw verklaringen opgenomen in de fiche voor minderjarigen, en uw verklaringen zoals ze zijn weergegeven in het verslag van het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en tijdens het gehoor op het CGVS. Op de fiche voor niet-begeleide minderjarige vreemdelingen verklaart u dat u een meisje zwanger maakte en vervolgens bedreigd werd door haar broers. Op de DVZ maakt u enkel gewag van problemen met de vader van het meisje (vragenlijst DVZ, vraag 3.5). Ook tijdens het gehoor op het CGVS vermeldt u enkel problemen met de vader van het meisje. Sterker nog, u haalt aan dat het meisje slechts één jongere broer heeft (CGVS, p. 10). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid in uw verklaringen, stelt u dat u niet gegeten of geslapen had toen u die verklaringen maakte. Dat u echter foutief aangeeft problemen gehad te hebben met de broers van uw vriendin, terwijl uit uw verklaringen op het CGVS blijkt dat H. slechts één broer heeft die bovendien jonger is en dat u enkel problemen had met de vader, blijft onverenigbaar. Uw poging om deze tegenstrijdigheid uit te klaren kan dan ook niet overtuigen.

Verder moet worden gewezen op de chronologische tegenstrijdigheden in uw opeenvolgende verklaringen tijdens het gehoor op het CGVS. Zo verklaart u aanvankelijk dat u onderdook bij uw vriend A.A.A. vanaf de dag dat u bedreigd werd, namelijk 29 november 2014, tot u Ethiopië verliet op 28 januari 2015 (CGVS, p. 8). Later in het gehoor wordt u gevraagd wanneer u besloten had om onder te duiken. U verklaart dan dat u reeds door de vader van H. bedreigd was en dat die u verteld had dat hij u zou doden. U ging er echter van uit dat hij u niet gezien had en u dus niet kon herkennen. U was wel reeds op uw hoede als u buiten ging. Wanneer S. u belde en u vertelde dat er een foto van u op de gsm van H. stond en dat men naar u op zoek was, besloot u dat het te gevaarlijk was voor u en dat u moest onderduiken (CGVS, p. 13). U gaf eerder al aan dat S. u belde op 20 december 2014 en dat S. u slechts éénmaal gebeld heeft (CGVS, p. 12). Uit deze verklaringen lijkt het dus alsof u pas op 20 december 2014 besloot om onder te duiken bij A.A.A., en niet op 29 november 2014 zoals u eerder aangaf. Later in het gehoor wordt ingegaan op het bezoek van de politiemannen bij u thuis. U geeft aan dat ze uw huis voor het eerst bezochten zo'n twee tot drie dagen na de telefoon van de vader van H.. Het eerste bezoek aan uw huis valt dus te situeren op 1 of 2 december 2014. Gevraagd of u na dit bezoek nog naar huis gegaan bent, geeft u aan dat u niet meer terug ging. Uw moeder belde u op en zei dat er zes agenten naar u op zoek waren. Daarna durfde u niet langer naar huis gaan (CGVS, p. 16). Gevraagd of u het huis van uw vriend nog verlaten heeft na het bezoek van de politiemannen aan uw huis, stelt u van niet. Gevraagd of u op dat moment dan al ondergedoken was, stelt u van wel (CGVS, p. 16). Geconfronteerd met de chronologische tegenstrijdigheden omtrent het moment waarop u ging onderduiken, geeft u simpelweg aan dat u bedoelt dat u na de telefoon van de vader van H. nog niet ondergedoken was, maar slechts af en toe naar huis kwam. Het onderduiken is pas begonnen nadat de politie bij u thuis gekomen is en toen S. u opbelde want dan werd het duidelijk voor u dat u in gevaar was (CGVS, p. 18). Daarover kan al gezegd worden dat het niet aannemelijk is dat u bedreigd werd met de dood door het hoofd van de Liyu politie, maar u er nog niet meteen van uit ging dat u werkelijk gevaar liep.

Voorts moet gezegd dat uw verklaringen verder niet overeenkomen omdat het eerste bezoek van de politiemannen op 1 of 2 december 2014 was, terwijl S. u pas opbelde op 20 december. Dat u ook na het bezoek van de politiemannen nog niet zou begrepen hebben dat u in gevaar was, maar pas bij de telefoon van S. zou ingezien hebben hoe ernstig de situatie was, is moeilijk te geloven. Hiermee geconfronteerd, stelt u dat de vader van H. u eerst belde waarna S. u opbelde en waarna de politie langskwamen (CGVS, p. 18). Gewezen dat dit niet strookt met uw eerdere verklaringen, stelt u dat u die nacht niet geslapen heeft en dat u in de war bent. U herhaalt vervolgens dat de vader belde, de politie langs kwam en dat u pas daarna gebeld werd door S.. Dat het u zo moeilijk valt aan te geven op welk moment u bent ondergedoken, doet sterk twifelen aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Ook over het moment waarop u H. de laatste keer zag legt u geen eenduidige verklaringen af. Zo geeft u aan dat u H. voor het laatst zag op 1 oktober 2014, op de dag dat u samen met haar in het huis van uw vriend M. was (CGVS, p. 12). Gevraagd hoe het komt dat u haar na die datum niet meer zag, stelt u dat er problemen waren en dat ze zwanger bleek (CGVS, p. 12). Gewezen op het feit dat een zwangerschap niet van het eerste moment bekend is en nogmaals gevraagd hoe het komt dat u haar niet meer zag nadat u samen met haar naar het huis van M. was geweest, stelt u dat u haar wel nog eens gezien heeft voor bekend raakte dat ze zwanger was maar dat u haar niet meer zag nadat het ontdekt werd (CGVS, p. 12). Gevraagd of 1 oktober dan verwijst naar de dag dat u met haar in het huis was of naar het moment waarop de zwangerschap bekend raakte of naar iets anders, stelt u dat u niet weet wanneer de zwangerschap bekend raakte (CGVS, p. 12). Uiteindelijk geeft u aan dat 1 oktober de laatste keer is dat u haar zag (CGVS, p. 12). Gevraagd waar u haar dan zag, stelt u dat u haar ontmoette op dezelfde plaats als waar u eerder met haar afspraak, namelijk bij een eetstandje in de eerste wijk van Jigjiga (CGVS, p. 12). Uw opeenvolgende verklaringen over deze laatste ontmoeting met H. doen verder twijfels rijzen omtrent de geloofwaardigheid van uw relaas.

Voorts kunnen uw verklaringen over de vader van uw vriendin H. niet overtuigen. U verklaart dat de vader van uw vriendin H.M. heet (CGVS, p. 9). Gevraagd of dit zijn volledige naam is, geeft u aan dat dit de naam is zoals u hem kent (CGVS, p. 9). U geeft vervolgens aan dat hij de hoogste persoon is in de Liyu politie en de volledige politie bestuurt (CGVS, p. 9). Het is dan ook opmerkelijk dat de naam H.M./M. geen resultaten oplevert na een zoektocht op het internet. Gevraagd om meer te vertellen over H.M., geeft u toe dat u eigenlijk niet veel informatie heeft over hem (CGVS, p. 14). Gevraagd of u na de problemen die u gekregen heeft met deze man extra informatie over hem hebt opgezocht, vertelt u dat u een vriend vroeg naar deze man. Die vriend zei u dat H.M. het hoofd is van de politie en geen geliefde man is (CGVS, p. 14). Dat u afgezien van het navragen bij een vriend geen andere informatie over deze man heeft opgezocht, mag verbazen. Gezien uw directe problemen had met H.M. mag er vanuit gegaan worden dat u toch een zekere interesse toont in het zijn en laten van deze man en op zoek zou gaan naar meer informatie over hem. Uw schijnbare desinteresse in de persoon H.M. valt dan ook moeilijk te vereenzelvigen met een gegronde vrees voor vervolging.

Gevraagd of u weet wat H.M. deed voor hij aan het hoofd kwam te staan van de Liyu-politie, stelt u dat u voor het eerst over hem hoorde in 2013 op de televisie toen hij die functie reeds bekleedde (CGVS, p. 14). U stelt verder dat hij nog steeds dezelfde functie bekleedt (CGVS, p. 17). Gevraagd hoe u dat weet, zegt u dat hij van dezelfde clan is als de president en dat het niet gebruikelijk is om politieofficieren te vervangen tenzij ze op pensioen gaan (CGVS, p. 17). Er dient evenwel te worden opgemerkt dat naast het feit dat er geen zoekresultaten gevonden werden op het internet voor de naam H.M., uit de verschillende bronnen waarover het CGVS beschikt verder blijkt dat een man genaamd Abdirahman Abdillahi Burale, ook gekend onder de naam Abdirahman Labagole, aan het hoofd staat van de Liyu politie. Een artikel uit 2013 maakt melding van Abdirahman Labagole als hoofd van de operaties van de Liyu-politie en van Abdi Aden Waris als commandant van de Liyu-politie. Dat u dan ook, wanneer gevraagd wordt wie Abdirahman Abdillahi Burale is, aangeeft dat hij de districtscommissaris of gouverneur is van Jigjiga, is verwonderlijk (CGVS, p. 18). Uw beperkte kennis over de persoon en de functie van de vader van H., en het feit de informatie voorhanden andere feiten aan het licht brengt over het hoofd van de Liyu-politie, ondergraven verder de geloofwaardigheid van uw relaas.

Het is ook weinig aannemelijk dat u niet zou geweten hebben dat de vader van H. het hoofd van de Liyupolitie was (CGVS, p. 8). Gezien de reputatie van brutaliteit en wetteloosheid die de Liyu-politie heeft in Ethiopië kan verwacht worden dat u er op de hoogte van zou zijn indien de vader van een vriend van u aan het hoofd hiervan zou staan, laat staan de vader uw vriendin met wie u van plan was enkele dagen samen te wonen in het huis van een vriend.

Tenslotte is het opmerkelijk dat de conflictoplossingsmethodes die doorgaans gebruikt worden in de Somalische gemeenschap in Somalië en Ethiopië niet zijn toegepast in uw geval. U verklaart zelf dat binnen het Somalische gewoonterecht bij een dergelijke zwangerschap de beide partijen samenkomen om een overeenkomst te sluiten. Daartoe wordt een overleg georganiseerd met de ouders en de beide partijen (CGVS, p. 15). Gevraagd of er een overleg geweest is in uw geval, stelt u van niet. U vertelt dat wanneer uw vader de vader van H. belde, die laatste weigerde om erover te praten.

De vader van H. had reeds het plan u te vermoorden (CGVS, p. 15). Gevraagd of de vader van H. zich zomaar boven de Somalische tradities kon plaatsen, stelt u dat niemand hem durft tegenspreken (CGVS, p. 15). Gesteld dat hij toch een Somali blijft en dat veel van deze tradities belangrijk zijn met het doel op het behouden van de eer van de familie, stelt u ontwijkend dat toen de vader van H. de telefoon kwaad dichtlegde, jullie er louter vanuit gingen dat met die man niet kon gesproken worden (CGVS, p. 15). Dergelijke verklaringen over deze bloedwraak komen weinig doorleefd over.

Het geheel van bovenstaande vaststellingen leidt tot de conclusie dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door u voorgehouden problemen. U heeft dan ook niet aannemelijk kunnen maken dat in uw hoofd een 'gegronde vrees voor vervolging', zoals bedoeld in de Conventie van Genève, in aanmerking genomen kan worden, of dat u, bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong, een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade', zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, zou lopen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 4 oktober 2017 een schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Hij legt uit dat de vader van H. de Liyu politie op hem afstuurde en dat deze mannen zich voorstelden als broers van H., vermoedelijk omdat ze "*werkten wel voor de vader van H. en zagen zich als broers en beschermers van haar*".

Verzoeker geeft aan dat hij op 29 november 2014 reeds bij A. woonde, maar nog wel af en toe buitenkwam, en dat hij pas na het telefoontje van S. op 20 december 2014 beseftte dat de vader van H. hem kon identificeren en dat zijn leven in imminent gevaar was, waarna hij niet meer durfde buitenkomen.

Verzoekers beperkte kennis over de vader van H. wijt hij aan het feit dat hij hem nooit persoonlijk ontmoet heeft en enkel hetgeen weet dat hij gehoord heeft van H. en gezien heeft op tv. Hij wijst erop dat hij een vriend contacteerde en informatie over de vader van H. vroeg, maar dat hij "*geen andere mogelijkheden [had] om nog bijkomende informatie te vergaren over H.M.*" en dat hij "*wist wat [hij] moest weten*".

Hij benadrukt dat er "*weldegelijk gepoogd [werd] om het conflict door middel van bemiddeling te regelen*", dat "*haar vader belde de vader van H. op, maar die wilde van geen verzoeking/bemiddeling weten*", dat "*de Liyu politie bekend staat voor zijn reputatie van 'brutaliteit en wetteloosheid'*" en dat het aldus niet mag verwonderen "*dat zij de geldende tradities niet respecteren, zeker wanneer zij persoonlijk de dupe worden van een schandaal - zoals in casu*".

Verzoeker vraagt de bestreden beslissing te hervormen en hem als vluchteling te erkennen, hem minstens de subsidiaire bescherming toe te kennen. In uiterst ondergeschikte orde vraagt verzoeker de bestreden beslissing te vernietigen.

2.2. Over de gegrondheid van het beroep

2.2.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133*). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn.

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Krachtens artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet wordt een asielzoeker het voordeel van de twijfel gegund indien hij cumulatief een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn aanvraag te staven; alle relevante elementen waarover hij beschikt voorlegt en er een bevredigende verklaring is gegeven over het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; zijn verklaringen samenhangend en aannemelijk zijn bevonden en niet in strijd zijn met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag; de asielzoeker zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk heeft ingediend, of goede redenen kon aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; en wanneer er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

2.3. Aangaande de vluchtelingenstatus

2.3.1. Verzoeker verklaart niet te kunnen terugkeren naar Ethiopië uit vrees voor (verdere) problemen met de vader van H., die tevens het hoofd van de Liyu-politie zou zijn.

2.3.2. De Raad hecht geen geloof aan het asielrelaas van verzoeker gezien (i) zijn tegenstrijdige en wisselende verklaringen over wie hem bedreigde, over vanaf wanneer hij ondergedoken leefde en over de laatste keer dat hij H. zag; (ii) zijn bewering dat de vader van H. het hoofd van de Liyu-politie is niet strookt met de informatie in het administratief dossier; (iii) zijn onwetendheid en gebrek aan interesse in de vader van H.; (iv) zijn onaannemelijke verklaringen over hoe er gehandeld werd na de zwangerschap van H..

2.3.3. De uitleg in het verzoekschrift dat de vader van H. de Liyu-politie op hem afstuurde en dat deze mannen zich voorstelden als broers van H., vermoedelijk omdat ze "*werkten wel voor de vader van H. en zagen zich als broers en beschermers van haar*", kan geenszins overtuigen, daar verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken en op het Commissariaat-generaal steeds vertelde over (telefonische) bedreigingen van haar vader, doch op zijn fiche "*niet-begeleide minderjarige vreemdeling*" aangaf dat haar broers hem bedreigden. Bovendien werd verzoeker op het Commissariaat-generaal geconfronteerd met zijn andersluidende beweringen dat de broers van H. hem bedreigden, waarop hij antwoordde: "*Ik ben op zondag hier in België aangekomen, ik sliep die nacht buiten op straat, ik had niet gegeten en niet geslapen, ik was totaal niet helder, ik weet echt niet wat ik die dag verklaard heb. Ik kom van een lange reis die niet fijn was, ik kom hier aan, ik had geen eten of onderdak gekregen, ik heb de nacht in de koude doorgebracht, mijn geheugen was niet stabiel om normale verklaringen af te leggen.*" (gehoor, p. 17). Dat verzoeker thans, in zijn verzoekschrift, alsnog aanbrengt dat het leden van de Liyu-politie betroffen die zichzelf "*als broers en beschermers*" van H. zagen, is dan ook een loutere *post factum* bewering in een poging zijn tegenstrijdige verklaringen te verzoenen.

2.3.4. Waar in het verzoekschrift gesteld wordt dat verzoeker op 29 november 2014 reeds bij A. woonde, maar nog wel af en toe buitenkwam, en dat hij pas na het telefoontje van S. op 20 december 2014 beseftte dat de vader van H. hem kon identificeren en dat zijn leven in imminent gevaar was, waarna hij niet meer durfde buitenkomen, merkt de Raad op dat dit slechts een zoveelste versie van de feiten betreft, die zijn eerdere wisselende verklaringen over zijn onderduiken geenszins kan vergoelijken. Van een asielzoeker mag echter worden verwacht dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn asielrelaas, op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft in iedere fase van het onderzoek.

2.3.5. Verzoekers beperkte kennis over de vader van H. wijt hij in zijn verzoekschrift aan het feit dat hij hem nooit persoonlijk ontmoet heeft en enkel hetgeen weet dat hij gehoord heeft van H. en gezien heeft op tv.

De Raad wijst erop dat van verzoeker nochtans kan worden verwacht dat hij ernstige pogingen onderneemt om zich te informeren met betrekking tot de essentiële elementen van zijn asielrelaas waarvan hij geen kennis heeft, zoals de spilfiguur en vervolger in zijn asielrelaas. Het komt immers in de eerste plaats aan verzoeker toe om aan de hand van een coherent relaas, achtergrondkennis van zijn leefwereld en voor zijn relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. Dat verzoeker slechts eenmalig een vriend contacteerde voor meer informatie over de vader van H. en hierna meende dat hij *“wist wat [hij] moest weten”*, zoals wordt aangevoerd in het verzoekschrift, bevestigt zijn gebrek aan interesse. Verzoekers onwetendheid en zijn nalatige handelingen om zich enigszins beter te informeren doen dan ook ernstige twijfels rijzen over de ernst van zijn vrees voor vervolging.

2.3.6. Waar in het verzoekschrift wordt aangevoerd dat er *“weldegelijk gepoogd [werd] om het confl[ic]t door middel van bemiddeling te regelen”*, dat *“haar vader belde de vader van H. op, maar die wilde van geen verzoeking/bemiddeling weten”*, dat *“de Liyu politie bekend staat voor zijn reputatie van ‘brutaliteit en wetteloosheid’* en dat het aldus niet mag verwonderen *“dat zij de geldende tradities niet respecteren, zeker wanneer zij persoonlijk de dupe worden van een schandaal - zoals in casu”*, merkt de Raad vooreerst op dat uit de informatie in het administratief dossier blijkt dat H.M. nergens vermeld wordt als hoofd van de Liyu-politie, doch wel dat anderen deze functie bekle(ed)den. Uit de informatie in het administratief dossier blijkt voorts dat in het geval zoals verzoeker beschrijft doorgaans bepaalde conflictoplossingsmethodes gebruikt worden in de Somalische gemeenschap in Somalië en Ethiopië, met name dat binnen het Somalische gewoonterecht bij een dergelijke zwangerschap de beide partijen samenkomen om een overeenkomst te sluiten en dat daartoe een overleg wordt georganiseerd met de ouderen en de beide partijen, gezien deze tradities belangrijk zijn met het doel op het behouden van de eer van de familie. Dat de vader van H. weigerde om erover te praten en dus niet deelnam aan een samenkost of overleg, is dan ook vreemd aan de Somalische context in Ethiopië. Verzoeker had dit minstens moeten kunnen toelichten.

2.3.7. Verzoeker brengt thans geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aan die een ander licht kunnen werpen op de asielmotieven. Verzoeker beperkt zich in zijn verzoekschrift tot het herhalen van het asielrelaas en het geven van gefabriceerde *post-factum* verklaringen, het formuleren van bonte beweringen en het maken van persoonlijke vergoelijkingen en excuses, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de voorgaande conclusies kunnen weerleggen.

2.3.8. In acht genomen wat voorafgaat, kan geen geloof worden gehecht aan de door verzoeker voorgehouden herkomst en kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

2.4. Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

2.4.1. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit zijn verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.4.2. Verzoeker voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar Ethiopië een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

2.5. Er wordt geen gegrond middel aangevoerd.

2.5.1. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoot.

2.5.2. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen.

De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig januari tweeduizend achttien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. DECLERCK